

AKINCI

YAVUZ BAHADIROĞLU

KELEBE

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önümde büyük hedefler, yürüşimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscacı, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

AKINCI

Bir Bursa akşamıydı...

Güneş tepelere doğru alçalmış, son ışıklarıyla kubbeleri yaldızlamıştı.

Bir atlı, Hünkar sarayına giden yolda ağır ağır ilerliyordu. Yolun iki tarafında yükselen ağaçtan tüneli geçerken gemleri çekti. Düşünceliydi. Arkasına baktı. Birden atının başını geri çevirdi. Dönmeye davrandı. Sonra vazgeçti. Yeniden saraya doğru yürüdü.

Kapıyı geçince iki yeniçeri atının dizginlerine yapıştı:

“Buyrunuz Paşa Hazretleri.”

Adam hafif şişmandı. Elli yaşlarında gösteriyordu. Yüzü kısa bir sakalla çerçevelenmişti. Gözlerinde bir ürkeklik okunuyordu.

Delikanlı çevikliğiyle yere atladı. Saraya girdi. Doğruca hazine dairesine indi. Devletin bütün parası, değerli eşyaları bu dairede bulunuyordu. Ve Sıddık İbrahim Paşa, bu dairenin korunmasından sorumluydu.

Ağır adımlarla yürüyor, arada bir durup bakınıyordu. Hazine kapısında yine durdu. Kuşağının arasından bir anahtar çıkardı. Kilide soktu.

“Olmaz,” diye geçirdi içinden. “Yaptığım doğru bir hareket değil. Emanete hıyanet manasına gelir. Dönüp, hanıma yapamayacağımı söylemeliyim.”

Anahtarı kilitten çıkardı. Tam kuşağının arasına sokmak üzereyken, gözlerinin önüne genç karısı geldi.

“Ne olur Efendim, hazineden değerli bir elmas getirin. Osmanlı paşalarının ne kadar varlıklı olduklarını, Sırp Kralı Jorj Brankoviç’in karısı Anna Brankoviç’e göstereyim.”

Anna Brankoviç, Sırp Kralı olan kocasıyla birlikte bir süredir Bursa’da misafirdi. Takıp takıştırır, etrafa nispet yapmaktan zevk alırdı.

“Bilmem ki nasıl olur? Padişah Efendimizin kulağına gidersen ne düşünür?”

“Aman Efendim, Padişahımızın nereden haberi olacak, sadece bir geceliğine takacağım. Sabah erkenden götürür, yerine bırakırsınız. Sadece emanet istiyorum, bir gecelik.”

Dayanamayıp söz vermişti. Vermişti ya, şimdi çok pişmandı. Yine de sözünü tutması lazımdı. Karısını çok seviyordu ve üzülmesini istemiyordu. Hem ne çıkardı emanet almakla? Nasılsa kimse farkına varmadan getirip yerine koyacak değil miydi?

Bu düşünce içini rahatlatmıştı. Anahtarı tekrar kilide sokup kapıyı açtı. İçeri girdi. Alaca karanlıkta her şeyin yerli yerinde olduğu görülüyordu. Cam dolabı açtı. İşlemeli, kubbeli kapaklı bir kutuyu avuçlarına aldı. Kapağını kaldırdı. “Mavi Yıldız” adı verilen koca elmas göz alıcı renklerde parlıyordu.

“Ne de güzel,” diye mırıldandı.

Eflak voyvodasının malıydı. Osmanlı Devleti'ne olan borçlarına karşılık rehine vermişti. Borçlarını ödemediği zaman geri gönderilecekti.

Bursa'daki kuyumcular Mavi Yıldız'a değer biçememişlerdi. İşinin ehli olduğu söylenen bir Yahudi Sarraf gözlerini devire devire, "Padişahım," demişti, "bendeniz böylesini ömrümde görmedim. Değer biçmekten aciz kaldım. İsterseniz Bizanslı meslektaşım Benjamin'i çağırıp baktıralım. Böyle işlerde yanılmayacak biri varsa o da ünlü meslektaşım Benjamin'dir."

Padişah kabul etmemiştir: "Anladık çorbacı, sadece Eflak voyvodasının bize olan borcunu karşılar mı, onu öğrenmek istedik. Gördük ki fazlasıyla karşılıyor, gerisi mühim değil."

Söylediğine göre, Mavi Yıldız elmasının dünyada bir eşi daha yoktu. Eflak voyvodasına babasından kalmıştı. Borçlarını ödeyemeyince de rehine vermişti. Belki bir gün borçlarını öder, Mavi Yıldız'a tekrar kavuşurdu. Yahudi sarrafının söyledikleri hâlâ Sıddık İbrahim Paşa'nın kulaklarındaydı:

"Paşa, Paşa! Bütün Osmanlı hazinesi bir yana, bu elmas bir yana, aman dikkatli ol!"

O gün bugündür, Mavi Yıldız'a gözü gibi bakıyordu. Her akşam hazinenin kapısını kapatmadan önce yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Gerçi hazine dairesine kendisinden başka yalnızca Padişah girebilirdi. Yine de dikkatli olması lazımdı. Belki Eflak voyvodası Mavi Yıldız'a başka yollardan kavuşmayı denerdi.

Yine etrafına baktı. Kimsecikler görünmüyordu. Fakat içi rahat değildi. Sanki milyonlarca insan kendisine bakıyordu. Sanki milyonlarca ağız yaptığı işe gülüyordu.

Korkusunu yendi. Elması bir akşamlığına karısına götürüp sözünü tutacaktı. Bu akşam Anna Brankoviç evlerine misafir gelecekti. Paşa'nın karısı Gülnihal Hanım da Mavi Yıldız'ı takip Anna'nın gözünü kamaştıracaktı.

Mavi Yıldız'ı kürklü kaftanının iç cebine attı. Kutusunu camlı bölmeye bıraktı. Odadan çıktı. Kapıyı kilitleyip anahtarı kuşağının arasına soktu. Balmumu üstüne mührünü vurdu. Nöbetçilere çok dikkatli olmalarını söyleyerek koridoru geçti, avluya indi. Atını hemen çektiler. Bindiği gibi sürdü.

"Anna Brankoviç büyülenecek," diye düşündü. "Bir Osmanlı paşasının malı sanacak. Osmanlı Devleti'nin zenginliğini anlayacak. Tabii bunu kocasına da anlatacak. Sırp Kralı ürkecek. Osmalılar için kötü bir niyet varsa, korkup vazgeçecek."

Bu düşüncelerle kendisini avutmaya çalışıyordu ama içi rahat değildi. Yüreği inceden inceye sızlıyor, kendisini bir hırsız gibi görüyordu. Atını yavaşlattı: "Dönüp elması yerine bıraksam mı acaba?"

Yine vazgeçti:

"Bir akşamlığına emanet almakla kıyamet kopmaz ya yarın sabah götürürüm. Bu gece Anna'nın gözleri kamaşsın da hele bir şaşırınsın da karım Gülnihal sevensin de gerisi kolay."

Konağına gitti.

Karısı Gülnihal Hanım, Mavi Yıldız'ın büyüleyici parıltılarını ışığa tutunca bir çocuk gibi sevindi:

"Ah ne kadar güzel!"

İbrahim Paşa'nın ellerine sarıldı:

"Devletlüm, beni ihya ettiniz Efendim, sağ olun."